

[Mette Madsen]

har vi ikke i dag, og at give sig i kast med en endelig vurdering af Det kgl. Teaters fremtid uden dette grundlag er efter min mening formålsløst.

At arkitektkonkurrencen er begrænset til området omkring huset på Kgs. Nytorv, udspringer logisk af den forudsætning, at alle tre kunstarter forbliver samlet, som de har været det, siden vort kongelige teaters første hus, Den danske Skueplads, blev skabt. Det virke, der siden er udfoldet her i et frugtbart samarbejde mellem denne skabende og udøvende kunstnere, gjorde denne skueplads til et kunstnerisk kraftcentrum for landet som helhed og i vekselvirkning med det internationale kunstliv.

Det er vel en slags naturlov, at der gennem disse mange år ofte har stået blæst, for ikke at sige storm, om et så stærkt ladet magnetfelt. Men sjældent har der rejst sig røster, der forlangte dets nedlæggelse, og da fremskridtspartiet i november 1976 rejste en forespørgsel her i tinget med en dagsorden om teatrets afvikling, blev denne debat i stedet for til en varm og stærk tilslutning til teatrets beståen fra alle de øvrige partiers side.

Det er svært at gøre rede for de følelsesmæssige bevæggrunde til; at man som vi i venstre ønsker, at de tre kunstarter fortsat skal forblive sammen. Måske hører det til det begreb, der hedder »kærlighed til fædrelandet«. Det er sådan noget, som kan udtrykkes sådan, at det føles smukt og rigtigt, når en digters ord gives videre af en kunstner fra en teaterscene, men det er ord, som fra denne talerstol ville virke overgearede og patetiske, så det følelsesmæssige vil jeg lade ligge.

Men der er indlysende fordele praktisk, økonomisk og kunstnerisk, der taler for, at de tre kunstarter forbliver samlet. Ministeren har netop udmærket og indgående gjort rede for alle disse grunde, og jeg kan helhjertet gå ind for alt, hvad ministeren har fremført, og jeg må tilføje, at jeg gennem mit arbejde i målsætningsudvalget kun har fået bestyrtet denne indstilling.

Hvis man har fulgt den debat om teatrets placering, der har løbet i de sidste uger, ser man klart, at der er to interessegrupper, som man vel kan kalde arkitektgruppen og teatergruppen.

Teatergruppen ønsker et velfungerende og rationelt teater, men naturligvis også et arkitektonisk smukt teater. Men med alle de un-

dersøgelser, der er sat i gang, også på lokalt plan, er det lidt trist at konstatere, at denne gruppe ligesom frakendes enhver interesse i teatrets udseende og dets indplacering på Gammelholmområdet.

Arkitektgruppen giver udtryk for mange forskellige meninger og interesser. Der er én professor, der vil fastholde den gamle teaterfunktion med de malede kulisser, og der er en anden professor, der frygter for, at man nu får et statens museum for teater.

Beboerforeningen og akademiets skoler har også forskellige interesser, men mest desorienteret bliver man nok, når man hører borgmesteren for byplanområdet, Vilho Sigurdsson, sige, at pengene til Det kgl. Teater var givet bedre ud til medborgerhuse, fordi det er det, befolkningen ønsker.

Det, som nok har undret mig mest i denne debat, er den mistillid, disse fagfolk, hvis meninger jeg naturligvis også lytter interesseret til, giver udtryk for over for velagtede kolleger, dels de arkitekter, der sidder i bedømmelsesudvalget, dels de næsten halvhundrede, der har taget den udfordring op, som idékonkurrencen var.

Disse mine betragtninger må dog bestemt ikke tages som udtryk for, at venstre som parti eller jeg selv personlig ikke er interesseret i de bybevaringsmæssige interesser; tværtimod. Skønt ikke-københavn har jeg som vel tusinde andre danskere altid følt en stor kærlighed til og stolthed over vor smukke hovedstad, lige siden jeg som provinsbarn for første gang kom her med skolen og i 8 dage vandrede rundt i denne vidunderlige by, som vi kun kendte fra billeder, og besøgte Rundetårn, Amalienborg, Kgs. Nytorv og Nyboder og vendte hjem med en bjergtagethed, det tog flere dage at komme over, og et stempel i sjælen, som sidder der endnu; ja, jeg forstår godt de mennesker, der vil værne om København. Men fordi der i nogle brøglende år er forsvundet nogle værdier, vi i dag dybt begræder, betyder det dog ikke, at vi nu bogstavelig talt ikke må røre noget som helst, for byen skal jo fortsat være en levende by og ikke et affolket frilandsmuseum. Det er netop problemer med balancen mellem disse to ønsker, der optager mange sind ikke bare i Danmark, men også uden for vores land, og det er jo problemer, der også er til behandling i det forslag til bygningsfrednings-